

עת"א 27090/05/14 - איתן חייא נגד משטרת ישראל/שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר, מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד בשבתו כבית-משפט לעניינים מנהליים

עת"א 27090-05-14 חייא(אסיר) נ' משטרת ישראל/שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר ואח'

בפני	כב' השופטת מיכל ברנט
העותר	איתן חייא (אסיר) ע"י ב"כ עו"ד נעאמנה
נגד	
המשיבים	1. משטרת ישראל/שרות בתי הסוהר-מחלקת האסיר 2. מדינת ישראל

החלטה

כללי

העותר נעצר ביום 17.3.14 וביום 10.4.14 הוגש נגדו וכנגד 15 אחרים כתב אישום רחב היקף הנושא חמישה עשר אישומים, ולצידו בקשה למעצר העותר עד לתום ההליכים המשפטיים כנגדו.

לעותר מיוחסים אחד עשר אישומים בגין עבירות סחיטה באיומים וסחיטה בכוח, תקיפה בנסיבות מחמירות, איומים בצוותא, היזק בחומר נפיץ תוך סיכון חיי אדם, חבלה בכוונה מחמירה, פריצה לבניין שאינו מקום מגורים במטרה לגנוב, וכן עבירות מס והלבנת הון בהתאם לפקודת מס הכנסה ולחוק איסור הלבנת הון.

במבוא לכתב האישום נטען כי העותר עזב את מדינת ישראל בשנת 1981 ושב אליה לראשונה בשנת 2004, ועם חזרתו ארצה העביר לישראל בעצמו או באמצעות אחרים כספים במזומן כדי סך של כ-15,000,000 ₪, תוך שהסתיר מרשויות האכיפה את החלק הארי של פעילותו בכספים אלה, והקיף עצמו באנשים עימם ביצע פעילותיו השונות, פליליות, אלימות וכלכליות, תוך שימוש במוניטין מטיל האימה של שמו.

כמו כן, ביום 15.5.14 הוגש כנגד העותר כתב אישום נוסף, בו נטען כי בשני מועדים שונים, עת התקיימו דיונים בעניינו של הנאשם בבית המשפט המחוזי בתל אביב, איים העותר על קצין משטרה שנכח במקום.

ביום 18.5.14 נעצר העותר עד לתום ההליכים המשפטיים בעניינו.

עמוד 1

טענות ב"כ הצדדים

העותר מלין בעתירתו על השמתו בהפרדה בב/ס איילון, על החלטת המשיבים להענישו בשלילת ביקורים וטלפונים למשך 30 ימים ועל כך שתנאי ההפרדה פוגמים ביכולתו לנהל את משפטו.

ביחס להשמתו בהפרדה טען ב"כ העותר טען כי אין לכך כל הצדקה. הפרדה אמורה להיות האמצעי האחרון, עם מעצרו היה העותר בבית מעצר ניצן באגף רגיל ולא היה כל שינוי בהתנהגותו המצדיק השמתו בהפרדה.

ביחס לשלילת טלפונים וביקורים טען ב"כ העותר כי מדובר בענישה עקב האירועים נשוא כתב האישום הנוסף, כי לא קיים כל חשש לסגל או לאסירים אחרים, וכי מדובר בשלילה גורפת ולא מידתית. כך טוען כי אין כל חשש מבנו הקטן של העותר ויש להתיר לו שיחות וביקורים עימו. כן ביקש העותר להתיר לו התייחדות עם אשתו.

עוד טען ב"כ העותר, כי עקב היות העותר בהפרדה הוא מתקשה לבקרו ונאלץ להמתין שבוע לכל אישור, והשעות שמאשרות לביקורים הינן אחר הצהריים בשעות שאינן מקובלות.

מתשובת המשיב עולה כי מיום 24.4.14 מוחזק העותר בהפרדה ובאותו תאריך נשללו ממנו טלפונים וביקורים, למעט ביקורי עורכי דין ושיחות טלפון לעורכי דין, לנוכח הצטברות של מספר גורמים ובהם אופי כתבי האישום נגדו, עברו הפלילי וקיומו של מידע מודיעיני, המצביע על כך שהעותר ממשיך לעסוק בפעילות פלילית מתוך בית הסוהר באמצעות אחרים, ועל כך שלעותר סכסוכים רבים המעמידים בסכנה אותו ואת המסוכסכים עימו.

בהסכמת העותר הוגש לעיוני מידע מודיעיני ודו"ח המסווג "סודי ביותר".

אשר לטענת הפגיעה בניהול משפטו נטען כי אושרו לעותר ביקורי עורכי דין ושיחות לעורכי דינו.

דין והכרעה

על פי סעיף 19ב לפקודת בתי הסוהר [נוסח חדש], התשל"ב-1971 (להלן: הפקודה), ניתן להחזיק אסיר בהפרדה אם ההפרדה נדרשת לאחת המטרות המפורטות בסעיף, ובכללן בטחון בית הסוהר, שמירה על שלומם או על בריאותם של האסיר או של אסירים אחרים, מניעת פגיעה ממשית במשמעת ובאורח החיים התקין של בית הסוהר ועוד, וזאת כשלא ניתן להשיג מטרות אלה בדרך אחרת.

בעניינינו, מוחזק העותר בהפרדת יחיד החל מיום 24.4.14, מכוח החלטה מנהלית על פי סעיף 19ג לפקודה.

בראשית הדיון הבהיר הסנגור כי בכוונתו לבחון את מסמכי הרשות בתיק המנהלי על מנת לבדוק את תקינות ההליך המנהלי בהתאם להוראות סעיף זה, ולשם כך הוריתי למשיבה להעביר לעיונו את המסמכים הנדרשים. עם זאת, סוגיה זו אינה מושא העתירה דנן, אלא השאלה המהותית בדבר ההצדקה להחזקת העותר בהפרדה ובחינת מידתיות וסבירות ההחלטה.

אך לאחרונה פסק כב' השופט רובינשטיין ברע"ב 697/13 מוסלי נ' מדינת ישראל בהאי לישנא:

"לא למותר לציין כי יש המשיגים בכתיבה האקדמית על מוסד ההפרדה בכללותו (ראו ר' אראל ול' סבה, "צעד אחד קדימה, שניים אחורה? על הבעייתיות בהפרדת אסירים במאה העשרים ואחת", עלי משפט י"א (תשע"ד), 527). איננו מביעים כשלעצמנו בתיק זה דעה בעניין זה במכלולו, ואנו ערים לכל השיקולים לכאן ולכאן, שיקולי ביטחון הציבור מזה והצורך לצמצם ככל האפשר מצב של "ולך טרדין מן אנשא" (ואותך מגרשים מבין בני אנוש) (דניאל ד', כ"ב). בהקשר זה לא למותר להוסיף, כי לאחרונה - בתיקון מס' 19 לחוק הסניגוריה הציבורית, תשנ"ו-1995 (התקבל בפברואר 2014) - הוספה על-ידי המחוקק (בסעיף 19 לפקודת בתי הסוהר (נוסח חדש), תשל"ב-1971, חובת ייצוג בהליכי הארכת הפרדה, וכן תוקן חוק הסניגוריה ועתה ימונה סניגור ציבורי, מקום שאין לאסיר ייצוג והוא לא הודיע על רצונו שלא להיות מיוצג. ברי מכל מקום, כי בטרם הכרעה לכיוון של הפרדה לגבי אסיר פלוני, הן בשירות בתי הסוהר והן בבתי המשפט, יש לזכור תדיר את הקושי שבאמצעי זה של הפרדה, קושי המובן לכל בן אנוש, יצור חברתי - ורוב מלים אך למותר."

לאורם של דברים אלה עיינתי באסופת מידע המודיעיני (רלבנטיות בעיקר ידיעות 1686282, 16790971671830, 14-0147-998, 14-0247-703, דו"ח נספח א', 14-0223-588,

14-0220-610, 14-0206-501, 14-0175-468, 14-0130-836, 14-0104-970,

14-0073-960, 14-0082-919, 14-0073-690), ובאתי לכלל מסקנה כי על אף הקושי המובן בהחזקתו של העותר בהפרדה, נשקפת ממנו מסוכנות גבוהה לביטחון בית הסוהר, לשלומם ובריאותם של אסירים אחרים ולמשמעת ואורח החיים התקין של בית הסוהר, וכל אלה מצדיקים את ההחלטה המנהלית שנתקבלה בדבר בידודו של העותר מאסירים אחרים כמו גם בידודו מן החוץ - דהיינו, שלילת ביקורים ומניעת טלפונים לכולי עלמא, ומכל מקום לא ניתן לומר כי נפל פגם בשיקול הדעת של המשיבה.

, 790971671830, 14-0247-703, דוכנה אותו ואת המסוכסכים עימוות לעורכי דינו.

ל כן אין מקום לטענה דין, לנוכח מידע מודיעיני אשר למידתיות הפגיעה, לנוכח טיב המידע, השתכנעתי כי לא ניתן בעת הזו להקל על המגבלות באופן של מתן שיחות טלפון או ביקורים - אף עם בני משפחתו.

אשר לטענות ב"כ העותר בדבר פגיעה ביכולתו לנהל ההליך המשפטי, טענה זו הועלתה בעלמא ואינה ברורה לי מקום שהותרו לעותר שיחות טלפון ומפגשים עם עו"ד.

התלבטתי האם ניתן לאפשר לעותר להיפגש או לשוחח עם בנו בן ה-7, לנוכח חשש מהעברת מסרים, ובאתי לכלל מסקנה כי יש לאפשר לעותר מפגש מפוקח עם בנו, בליווי סוהר צמוד, אשר יפסיק לאלתר את המפגש מקום שיתרשם כי העותר מנסה להעביר מסרים לאחרים באמצעות בנו.

תנאי המפגש ומשכו ייקבעו על ידי המשיב.

בהתאם להתנהגותו של העותר במפגש ישקול המשיב המשכם של ביקורים אלה.

בכפוף לאמור לעיל, העתירה נדחית.

המזכירות מתבקשת לשלוח העתק ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, כ' סיוון תשע"ד, 18 יוני 2014, בהעדר הצדדים.